

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 20/2021-59

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária**, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, zastúpenej JUDr. Petrom Kuchtom, advokátom, Družstevná 257/11, Most pri Bratislave, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Sžik 4/2019 z 24. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny a základného práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Sžik 4/2019 z 24. septembra 2020.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisu kasačného súdu vyplýva, že sťažovateľka (v tom čase vystupujúca pod obchodným menom URBAN s. r. o., advokátska kancelária, pozn.) sa opakovanými žiadosťami adresovanými Národnej banke Slovenska, útvaru dohľadu nad finančným trhom (ďalej aj „NBS“ alebo aj „žalovaný“) ako prvostupňovému orgánu

príslušnému v zmysle § 2 ods. 2, § 18 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“) dožadovala sprístupnenia rozhodnutí NBS v oblasti výkonu dohľadu nad spotrebiteľskými úvermi v konaniach, ktorých subjektmi boli poskytovatelia spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov.

3. Sťažovateľke nebolo v časti žiadostí o sprístupnenie informácií vyhovené, a to s odôvodnením, že NBS požadované informácie nezverejňuje, a zároveň aj z dôvodu, že sťažovateľka v postavení žiadateľa o sprístupnenie informácií nie je subjektom, ktorému je NBS oprávnená alebo povinná poskytnúť požadované informácie.

4. Sťažovateľka sa proti prvostupňovým rozhodnutiam orgánu verejnej správy odvolala, pričom guvernér NBS ako orgán verejnej správy druhého stupňa jej odvolania proti napadnutým rozhodnutiam prvého stupňa zamietol, a potvrdil tak správnosť rozhodnutí orgánu verejnej správy prvého stupňa.

5. Sťažovateľka podala na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) proti guvernérovi NBS správne žaloby s návrhom na zrušenie rozhodnutí guvernéra NBS v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami NBS, útvaru dohľadu a súčasne žiadala, aby krajský súd zaviazal žalovaného na sprístupnenie informácií žiadaných sťažovateľkou ako žalobkyňou.

6. V posudzovanej právnej veci sťažovateľky meritórne rozhodol krajský súd o podanej správnej žalobe rozsudkom č. k. 1 S 226/2017 z 21. marca 2019 tak, že prvým výrokom sťažovateľke vyhovel a zrušil napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutia NBS a druhým výrokom sťažovateľke priznal proti žalovanému právo na čiastočnú náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok, o výške ktorej rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

7. Sťažovateľka podala proti druhému výroku rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením najvyššieho súdu zamietnutá a účastníkom konania najvyšší súd nepriznal nárok na náhradu trov kasačného konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Proti napadnutému uzneseniu o zamietnutí kasačnej sťažnosti podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že:

a) napadnuté uznesenie je „nonkonformné“, porušujúce jej právo na spravodlivý súdny proces s poukazom na jej úspech vo veci samej a na význam žiadosti o poskytnutie informácií,

keď správnu žalobu musela podať samostatne proti každému rozhodnutiu žalovaného, a teda nemohla podať hromadnú správnu žalobu, keďže išlo o poskytnutie 40-tich rôznych informácií k 40-tim rôznym subjektom ako poskytovateľom bankových alebo nebankových úverov,

b) vo všetkých konaniach bola úspešná, a preto nie je zrejmé, v čom najvyšší súd vidí inštitút zneužitia práva a údajnú absenciu výkonu práva bez vážnosti prejavenej vôle, keď skutočnosť, že išlo o žiadosti o poskytnutie informácií v hromadnom počte, sa odvíjala od existencie počtu bankových a nebankových subjektov majúcich licenciu na poskytovanie spotrebiteľských úverov, nie od jej údajnej snahy umelo navyšovať trovy,

c) krajskému súdu nič nebránilo podľa § 65 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) rozhodnúť o spojení vecí, ak to považoval za hospodárne, a ak tak neurobil, nemožno to pričítať na jej ťarchu,

d) napadnuté uznesenie je arbitrárne a neodôvodnené s poukazom, že všeobecné súdy sa vôbec nezaoberali argumentom o odklone od vlastnej rozhodovacej praxe konajúceho súdu, a to aj s poukazom na hlasovanie sudcu [REDACTED], ktorý v rôznych senátoch krajského súdu hlasoval rôzne, zdôrazňujúc, že senáty 1S a 6S krajského súdu svojím výrokom rozsudku v rámci náhrady trov konania, napriek jej úplnému úspechu vo veci, priznali len čiastočnú náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku a nárok na náhradu trov právneho zastúpenia sťažovateľke nepriznali, no naproti tomu senáty 5S a 2S krajského súdu jej priznali plnú náhradu trov konania,

e) najvyšší súd sa napriek jej rozsiahlej a dôvodnej argumentácii v podanej kasačnej sťažnosti vôbec nezaoberal predloženou argumentáciou, ale naopak, iba uviedol identickú argumentáciu zo svojich skorších rozhodnutí, ktoré však nezohľadňujú viaceré jej námietky, ktoré majú pre vec podstatný význam.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

9. Najvyšší súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti č. KP 3/2021-39 z 15. februára 2021 uviedol, že po oboznámení sa s jej rozsahom a dôvodmi nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého uznesenia.

10. Kasačný súd okrem iného špecifikoval predchádzajúcich päť rozhodnutí kasačného súdu v obdobných veciach, kde sťažovateľom bol rovnaký subjekt, pričom s právnymi závermi vyslovenými v rozhodnutiach vydaných v týchto konaniach sa konajúci senát v plnom rozsahu, zachovávajúc právnu istotu, stotožnil a námietky sťažovateľa považoval za nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu.

11. Vo vzťahu k posúdeniu účelnosti vynaložených trov konania najvyšší súd uvádza, že zotrváva na svojich záveroch o tom, že priznanie nároku sťažovateľovi na ich náhradu by bolo v danej veci nesprávne a nespravodlivé za situácie, keď advokáti, resp. osoby s právnickým vzdelaním pracujúce u sťažovateľa – v advokátskej kancelárii poskytujúcej komplexné právne služby, by mali byť schopné uplatňovať a brániť práva žalobcu pred správnym súdom. Najvyšší súd, rozhodujúc o kasačnej sťažnosti, prihliadal aj na charakter sporu týkajúceho sa žiadosti o poskytnutie informácii, náročnosť ktorého si nevyžadovala odbornú právnu pomoc iného advokáta. Najvyšší súd poukázal i na skutočnosť, že sťažovateľa namietajúceho nedostatok pracovných síl, ako aj náročnosť sporu po tom, ako sa jeho pôvodný právny zástupca [REDAKOVANÉ] stal spoločníkom sťažovateľa, už v kasačnom konaní nezastupoval. Sťažovateľ následne splnomocnil na konanie pred kasačným súdom [REDAKOVANÉ], t. j. opäť externého advokáta. Konanie sťažovateľa sa tak javí ako zneužitie práva na právnu pomoc na úkor protistrany.

12. Sťažovateľovi podľa názoru najvyššieho súdu nič nebránilo nechať sa v konaní pred správnym súdom zastúpiť, napríklad aj z dôvodu pracovnej vyťaženia, avšak mal počítať aj s tým, že úspech v konaní nezakladá automaticky a bez posúdenia jednotlivých okolností prípadu právo na náhradu trov konania.

13. V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol, že je toho názoru, že odôvodnenie, zohľadňujúc prípustné využitie jeho skrátenej formy podľa § 464 ods. 2 SSP, je dostatočne podrobné a dôvody, ktoré viedli k zamietnutiu kasačnej sťažnosti, boli objasnené sťažovateľovi v jasnej forme prostredníctvom odôvodnení v napadnutom uznesení citovaných rozsudkov najvyššieho súdu.

14. Najvyšší súd je názoru, že senátu už neprislúcha akokoľvek dodatočne doplňovať, objasňovať ani prípadne meniť argumentáciu v ňom uvedenú, rozhodnutie o predmetnej sťažnosti sťažovateľa necháva na posúdení ústavného súdu, pričom navrhol, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel a zároveň vyjadril súhlas s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

Žalovaný ako zúčastnená osoba v konaní pred ústavným súdom vo svojom vyjadrení č. NBS1-000-013-311-100-000-272-319 z 3. februára 2021 uviedol, že oprávnenie advokáta nechať sa zastupovať iným advokátom v konaní pred správnym súdom s následným uplatnením práva na úhradu trov právneho zastúpenia je nevyhnutné posudzovať v súvislosti s tým, v akom konaní sa advokát nechá zastupovať. Pokiaľ Správny súdny poriadok v § 49 ods. 2 nevyžaduje povinné zastúpenie žalobcu pri konaniach vo veciach slobodného prístupu k informáciám (považuje aj fyzickú osobu bez právneho vzdelania za rozumovo dostatočne schopnú v takomto konaní vystupovať bez advokáta), je tomu tak z dôvodu, že takéto konania sa nepovažujú za zložité alebo komplikované, tak zastupovanie sťažovateľky advokátom v kasačnom konaní

vo veci slobodného prístupu k informáciám sa môže javiť prinajmenšom prekvapujúce vzhľadom na nenáročnosť takéhoto konania, ako aj s poukazom na to, že sťažovateľka vykonáva komplexné právne poradenstvo v rôznych oblastiach práva. Oprávnenie dať sa zastupovať advokátom v konaní je právom, ktoré môže advokát (sťažovateľka) využiť. Podľa jeho názoru je však potrebné dôsledne rozlišovať, či je opakované právne zastúpenie advokátom v takýchto nie komplikovaných prípadoch a tzv. hromadných – skutkových a právne totožných veciach využitím ústavne zaručeného práva na právnu pomoc, a nie zneužitím práva na úkor protistrany, či je takéto konanie pre advokátsku kanceláriu (sťažovateľku) s komplexným právnym servisom takou špecifickou a zložitou právnou oblasťou, pre ktorú by potrebovala právnu pomoc a právne zastúpenie advokátom a či nejde skôr o zastúpenie s cieľom zvýšiť náklady konania protistrane. Napadnuté rozhodnutia o kasačných sťažnostiach o nepriznaní práva náhrady trov konania sťažovateľke vníma ako právne správne, v súlade so zásadami primeranosti a rozumnosti súdneho konania a účelnosti právneho zastúpenia a nákladov s tým spojených.

III.3. Replika sťažovateľky:

15. Sťažovateľka nad rámec argumentácie obsiahnutej v jej ústavných sťažnostiach uviedla, že:
- a) v danom prípade ide o vybočenie z ústavnoprávných noriem vo forme nerešpektovania nároku na náhradu účelne vynaložených trov konania, porušenie princípu právnej istoty, keď jeden a ten istý súd prostredníctvom konajúcich senátov prijal absolútne protichodné závery o trovách konania,
  - b) k zneužitiu práva nedošlo z jej strany, ale zo strany najvyššieho súdu, keď arbitrárne, prejavujúc jurisdikčnú svojvôľu, v rozpore s § 167 ods. 1 SSP jej nepriznal úplnú náhradu trov konania napriek tomu, že bola v celom rozsahu v merite veci úspešná,
  - c) krajský súd a následne ani najvyšší súd nemali zákonné právo nepriznať jej ako úspešnej žalobkyni plnú náhradu trov konania vrátane plnej náhrady trov právneho zastúpenia, a až následne mali skúmať, či ten-ktorý úkon právnej pomoci je či nie je účelne a efektívne vynaložený,
  - d) nie je adekvátne a objektívne zo strany najvyššieho súdu posudzovať, či sťažovateľka vedela/mala vedieť brániť svoje práva v správnom súdnictve sama, ak na druhej strane najvyšší súd nepopiera právo advokáta/advokátskej kancelárie dať sa právne zastúpiť, a to dokonca svojou vlastnou advokátskou kanceláriou,
  - e) postup, ktorý zvolil najvyšší súd ako porušovateľ, vo svojom dôsledku limituje účastníkov konania, ktorí majú právne vzdelanie v uplatnení ich práva na právne zastúpenie a s tým spojenú náhradu trov právneho zastúpenia len na určitý nešpecifikovaný okruh právnych otázok. Rozhodovanie o tom, či je problematika právne zložitá pre to, aby trovy konania bolo možné posúdiť ako vynaložené účelne, je tak ponechaná na svojvôli konajúceho a rozhodujúceho orgánu, čo nemožno považovať za legitímny a ústavne konformný postup,
  - f) povinnosťou krajského súdu bolo vo všetkých 40 správnych žalobách priznať jej ako žalobkyni plnú náhradu trov konania voči NBS, a keďže to krajský súd približne v polovici rozhodnutí neurobil a naopak v druhej polovici spravil a keďže voči tejto „prvej polovici rozhodnutí“ podala kasačné sťažnosti, ktorým niektoré senáty najvyššieho súdu vyhovelí (čím konali ústavno-konformne) a niektoré senáty najvyššieho súdu nevyhoveli, vznikla v totožných veciach diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť tak krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu,

čo je z ústavno-právneho hľadiska neudržateľné, pričom ani najvyšší súd neodstránil vady konania v rámci kasačných sťažností, kde došlo podľa jej názoru k zjavnému porušeniu § 167 ods. 1 SSP.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 ods. 2 charty

17. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na súdnu ochranu je založená na jej tvrdení o nezákonnosti, arbitrárnosti, nezrozumiteľnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia, ktorým došlo v jej prípade k porušeniu princípu právnej istoty.

18. Z napadnutého uznesenia a pripojeného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť podľa § 439 ods. 3 písm. a) SSP v spojení s § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP z dôvodu, že správny súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo vzhládla v nezákonnosti a v absencii adekvátneho odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Ďalej správny súd podľa jej názoru rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia jej nároku na náhradu trov právneho zastúpenia a zároveň sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu v otázke možnosti advokáta (advokátskej kancelárie) ako účastníka konania dať sa v konaní zastúpiť iným advokátom.

19. Ústavný súd uvádza, že správne súdnictvo je založené na kasačnom princípe, pričom najvyšší súd v konaní o kasačnej sťažnosti ako o mimoriadnom opravnom prostriedku môže kasačnú sťažnosť len zamietnuť ako nedôvodnú (§ 461 SSP) alebo napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť (§ 462 ods. 1 SSP), prípadne zmeniť rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy (§ 461 ods. 2 SSP). Kasačný súd preskúmava napadnuté rozhodnutie zásadne z hľadiska uplatnených dôvodov kasačnej sťažnosti a skúma, či tu existuje uplatnený dôvod kasačnej sťažnosti a jeho náležité vymedzenie.

20. Správnosť rozhodnutia krajského súdu sa týka v prvom rade jeho výroku, ale týka sa aj jeho odôvodnenia. Nie je pritom vylúčené, aby kasačný súd korigoval čiastkové nesprávnosti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ak rozhodnutie krajského súdu obstojí ako celok.

Kasačný súd s ohľadom na rozhodujúce skutočnosti vždy uváži, či dôvody, na ktorých je rozhodnutie krajského súdu založené, sú dostatočným podkladom na daný výrok, a či prevažujú nad dôvodmi, ktoré neobstoja. Miera tejto opory výroku je potom rozhodujúca pre úvahu kasačného súdu, či je možné kasačnú sťažnosť zamietnuť a časť dôvodov rozhodnutia krajského súdu nahradiť dôvodmi vlastnými, alebo či je potrebné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a zaviazat' ho, aby nové rozhodnutie oprel o iné dôvody. Tu je potrebné uprednostniť princíp hospodárnosti konania, avšak za predpokladu, že odôvodnenie rozhodnutia kasačného súdu nesmie byť pre účastníkov konania prekvapivé (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 1718.).

21. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto pri posudzovaní problematiky náhrady trov konania postupuje veľmi zdržanlivo a do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov zasahuje výnimočne a iba v prípadoch, kedy je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti [porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 624/06 (N 27/44 SbNU 319) či jeho uznesenie sp. zn. IV. ÚS 3032/2015]. Veci tohto druhu spravidla vôbec nemôžu dosiahnuť ústavnoprávnu rovinu. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle a iba ak by išlo o mimoriadne závažné pochybenie s významnými dopadmi na osobu sťažovateľa, resp. do jeho majetkových pomerov (IV. ÚS 248/08 či uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 3519/13).

22. Najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti druhému výroku rozsudku krajského súdu (týkajúcej sa náhrady trov konania). Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia, najvyšší súd ako súd kasačný preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa jeho druhého výroku a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľky nie je dôvodná, preto ju postupom podľa § 461 SSP zamietol.

23. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia poukázal na skutočnosť, že rozhodovanie o kasačnej sťažnosti je vecou obdobnou, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, a preto podľa § 464 ods. 2 SSP odkázal na svoje skoršie rozhodnutia. Najvyšší súd dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky v kasačnej sťažnosti nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých jej správny súd nepriznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia.

24. Z napadnutého uznesenia možno vyvodit', že najvyšší súd využil možnosť skráteného odôvodnenia podľa § 464 ods. 2 SSP, pričom dôvody, ktoré viedli k zamietnutiu kasačnej sťažnosti, boli objasnené sťažovateľke prostredníctvom odôvodnení v napadnutom uznesení citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu.

25. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by predstavovala svojvoľný postup kasačného súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s kasačnou sťažnosťou sťažovateľky a právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k jej zamietnutiu, majú podľa názoru ústavného súdu oporu v aplikovaných ustanoveniach Správneho súdneho poriadku, ale i v obdobných rozhodnutiach najvyššieho súdu, na ktoré v odôvodnení napadnutého uznesenia odkazuje. Ústavný súd dodáva, že v konaní o tejto ústavnej sťažnosti nie je jeho úlohou podrobiť ústavnému prieskumu rozhodnutia, na ktoré odkazuje kasačný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia (niektoré z nich boli predmetom ústavného prieskumu v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 444/2020, pričom na závery uvedené v náleze z 5. mája 2021 ústavný súd poukazuje).

26. Ústavný súd dospel k záveru, že uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov kasačným súdom je ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

27. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napríklad II. ÚS 119/2021 a tam citovaná judikatúra) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania, vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde, preto ústavný súd sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Poukazujúc na už uvedené, ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 47 ods. 2 charty ústavnej sťažnosti nevyhovel.

IV.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

28. Ústavný súd poukazuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, III. ÚS 156/2012).

29. Právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania NBS, resp. guvernéra NBS ako orgánov verejnej správy o žiadosti sťažovateľky, ktorou sa dožadovala v zmysle § 2 ods. 2, § 18 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. sprístupnenia rozhodnutí NBS v oblasti výkonu dohľadu nad spotrebiteľskými úvermi v konaniach, ktorých subjektmi boli poskytovatelia spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, čo nemožno považovať za rozhodovanie o „občianskych právach alebo záväzkoch“. Ústavný súd preto ani tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel (§ 133 ods. 1 a contrario zákona o ústavnom súde).

IV.3. K namietanému porušeniu základného práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 ods. 1 charty a k porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny

30. Z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že porušenie práva zaručeného chartou v čl. 47 ods. 1 sťažovateľka odvíja (odvodzuje) od porušenia jej práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 47 ods. 2 charty. Keďže ústavnej sťažnosti v častiach namietaného porušenia práva podľa čl. 47 ods. 2 charty nebolo možné vyhovieť, nebolo možné vyhovieť ani ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia jej práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 ods. 1 charty. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

31. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 2 ods. 2 listiny. Ustanovenia týchto článkov ústavy a listiny sú súčasťou základných princípov ústavy a listiny, a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach (m. m. I. ÚS 176/07) o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy (m. m. II. ÚS 821/00, I. ÚS 485/2010). Preto ústavný súd ani týmto častiam ústavných sťažností nevyhovel.

32. Vzhľadom na nevyhovenie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia jej označených práv.

33. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu